

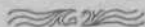
bogastvo lahko ravno tako hitro izgine kakor lepota, in ko bi sedel v sredi denarja pa bi bil obenem neumen tepček, bi vendar ne bil nikjer čislan. Jaz bi si pa rajši želel, da bi bil prav razumen; zakaj razumnost preživi lepoto in bogastvo ter nam pridobi čast in ljubezen pri vseh pametnih ljudeh.« Z nekim imenitnim ponosom, češ, da je še le on pravo zadel, pogleda Konrad očeta in vzklíkne: »Kaj ne, ljubi oče, moja želja je najboljša!«

Oče molči, gleda na tla in piše s palico nekaj v pesek. Bile so same ničle!

»Kaj pa pomenijo te ničle? Kaj pa hočete s tem povedati, oče?« vpraša zdaj Konrad, nekoliko vznevoljen, še bolj pa zvedav.

»To-le je odgovor na tvoje vprašanje,« odgovori oče resnobno, »zakaj glejte ljubi otroci! Lepota, bogastvo, razumnost in vse druge zemeljske dobrote niso nič v očeh modrega moža, enake so ničlam. In vse ničle, in naj bi jih bilo še tako veliko, ne veljajo nič brez enote. Ako pa postavim spredaj eno, imato, kar je bilo poprej brez vse veljave, velikansko vrednost. To edino pa, ljubi moji otroci, brez katerega je prazen nič vse, kar imamo, in katero nam da vse, česar resnično potrebujemo, je strah božji in čednost. Zakaj edino čednost stori človeka resnično lepega in bogatega, modrega in srečnega!«

Zbirka.

Lilije.

Tam na tihem oknu
samostanske cele
v belih lončkih klijejo
lilije prebele.

Sestra Serafina
z vodo jih zaliva
in pred žarki vročimi
z zastori zakriva,

z belo roko boža
jim srebrne cvete,
pesmi o nedolžnosti
jim prepeva svete...

Srečna, Serafina,
tvoja duša čista
lepša je kot lilija,
bela, ozkolista!

Bogumil Gorenjko.

